

Nr.3
2021
Årgang 83

SÅKORNET

Evangeliesalen Berøa
Menighetsblad

Nordregt. 18 B, 0551 Oslo

- et blad
til glede
og oppbyggelse

– med traktater på by'n..

Fellesskapet - DER MAN FINNER STYRKE FOR HVERDAGEN...

INNHold:

Finn Røine:
– Et seirende liv med
Jesus

Kristin Høimyr:
På vandring med sekk
og traktater

Inge Evensen:
– Jesus ga meg lys

Bente Rustad:
– Badet i Guds og
menneskers
kjærlighet.

Raimond Smenes:
– Frukten i våre liv

Oddvar Nilsen:
– Jesus dekker bord
for oss
Del 2

Menigheten
EVANGELIESALEN
BERØA
Nordregt. 18 B
0551 Oslo

KONTORADRESSE:
Nordregt. 18 B 0551 Oslo
Postboks 179 Sentrum. 0102 Oslo
Tlf. 22 20 53 42
Faks 22 20 33 55

Kontortid:
Tirsdag og torsdag kl. 10.00-14.00
onsdag kl. 14.00-16.00

FORSTANDERE
Finn Røine
Jon Brammer

ELDSTE-RÅD
Per Aril Skaanes
Knut Tusvik
Ernst Knudsen

MENIGHETENS KONTO
Menighetskassen: 1602 55 03930
Misjonskassen: 1602 55 03949

MENIGHETSBLADET
Redaksjon:
Finn Røine
Jon Brammer
Ernst Knudsen

MENIGHETENS NETTSIDE:
<https://www.pmeb.no>

For- og baksidefoto: Pixabay

Hva ser du?

Vi lever i informasjonstiden, og de fleste bruker daglig digitale hjelpemidler.

Sannheten er vel at dataen er unnværlig i det moderne samfunn. Via kunstig intelligens kan det forskes og skapes de mest utrolige ting. Vi mer vanlige folk bruker digitale hjelpemidler til enkle og de mest nødvendige ting som å hente ut informasjon, sende post, lese nyheter, kommunisere og betale våre regninger.

For deg som bruker datamaskin, nettbrett og mobiltelefon, forstår hva jeg sikter til. Når vi slår på datamaskinen kommer det opp mange små bilder, såkalt ikoner. Disse ikonene kan vi trykke på avhengig av hva vi vil se mere på, for eksempel «Yr» for å sjekke været. Ved å trykke på et lite ikon får vi et større bilde, et vindu som åpner en hel ny verden av informasjon og underholdning.

Ikon kommer av det greske ordet «eikon» som betyr bilde. I den gresk-ortodokse kirken har ikonene en liturgisk funksjon. Disse kultbildene eller kunstabilder formidler et religiøst innhold fra kirken til menigheten. (Store Norske Leksikon).

Mitt ønske er ikke å formidle et religiøst innhold fra en kirke. Min intensjon er å vise dere "bilder" som bibelen omtaler, det være seg katastrofer, store hendelser og utfordringer som skjer i vår tid og ikke minst bibelens løfter om liv og håp. Billedlig talt har bibelen mange "ikoner". Ved å søke og studere bibelens "ikoner", altså bilder og fortellinger, gir disse oss nye perspektiver, innsikt, kunnskap og visjoner.

På "verdens dagsorden" snakkes det mye om klimaet og globale utfordringer knyttet til det. Noen hevder det alltid har vært et skifte mellom godt og dårlig klima, at alt går i sykluser. Andre har en klar oppfatning om at klimaforandringene er menneskeskapte og er

årsak til den største utfordring verden står ovenfor i dag. Mange innser at vi har drevet rovdrift på jorden vår som har ført til store forandringer. Foruten om klimaendringer oppleves det stor urettferdighet, krig, folk på flukt, naturkatastrofer som jordskjelv, hunger, tørke, oversvømmelser, m.m. Mange mennesker lever under frykt med tanke på framtiden for sine barn, sine familier og dem selv.

Hva ser du om du "klikker" deg inn på "bildet" som Jesajas gir oss? Et bilde som ligner på vår tid. Jesaja levde ca. 700 år før Kristus og for over 2700 år siden skrev han:

«Tømmes, ja tømmes skal jorden, og plyndres, ja plyndres. For Herren har talt disse ord. Jorden sørger og visner bort. Jorderike synker og visner. De ypperste av dem som bor på jorden, synger bort» (Jes. 24, . 3-4). I første vers står det: «Se, Herren tømmer jorden og legger den øde. Han snur opp-ned på dens overflate og sprer

*« Bibelen gir oss
mange «ikoner»,
altså bilder og
beskrivelser av vår
framtid og
evighet »*

den som bor på den». For hundre år siden var det kanskje ikke like lett å forstå dette bildet, men i dag er det naturlig å tenke på den tid vi lever i.

Guds plan var at menneskene skulle forvalte jorden og dens ressurser. Allerede i det første kapittel i bibelen som omhandler skapelsen, kan vi se Guds tanker. "Vær fruktbare og bli mange, fyll jorden, legg den under dere og råd

over havets fisker og himmelens fugler og over alt levende som rører seg på jorden. Se jeg har gitt dere alle planter som sår seg over jorden, og hvert tre med frukt som setter frø. Dette skal være føde for dere.» (1.Mos.1, 28-29). Guds tanker og hensikt for oss mennesker har alltid vært det beste for oss. Et "klikk" på Jeremias gir oss et tydelig bilde av Guds tanker: «For jeg vet de tanker jeg tenker om dere, sier Herren. Det er fredstanker og ikke tanker til ulykke. Jeg vil gi der framtid og håp» (Jer.29.11).

Vi kunne ha åpnet mange flere "ikoner" fra bibelen som taler om menneskenes egoisme, urettferdighet og katastrofer som vil skje i menneskehetenes historie. Og "ikoner" som utdyper Guds kjærlighet for sine barn, hans frelsesplan for menneskeheten og gleden i sitt skaperverk.

Har vi som har satt vårt håp til Gud i Jesus Kristus noe å frykte? Nei, bibelen gir oss så mange «ikoner», altså bilder og beskrivelser av vår framtid og evighet. La oss kikke litt på et "ikon" om Guds hjerterom. Jesus sa: "La ikke deres hjerte forferdes! Tro på Gud og tro på meg! I min Fars hus er det mange rom. Var det ikke slik, da hadde jeg sagt dere det. For jeg går bort for å gjøre i stand et sted for dere. Og når jeg er gått bort og har gjort i stand et sted for dere, kommer jeg igjen og skal ta dere til meg, for at også dere skal være der jeg er.» (Joh.14.1-3). Pastor Lewi Pethrus skriver i sin sang: "Løftene kan ikke svikte Nei de står evig fast! Jesus hvert ord har beseglet Den gang hans hjerte brast! Himmel og jord kan brenne, Høyder og berg forsvinne, Men den som tror skal finne: Løftene de står fast!"

Finn Røine
forstander

Israels vandring var preget av nederlag og tabber:

— Vi får leve et seirende liv med Jesus

“ *Gud står
bak alle
sine ord
og løfter, og vil
at vi skal leve et
liv i seier i Jesus
Kristus.*

I en åpen og mottagelig forsamling talte forstander Finn Røine om Israels vandring da de forlot Egypt, og var på vei inn i det lovede landet som lå foran dem.

Det skulle bli en lang og smertefull vandring hvor både deres tro og lydighet til Gud gang på gang ble satt på prøve.

Han beskrev hvordan mange av det jødiske folket ønsket seg tilbake til

livet de hadde i Egypt, enda de levde som slaver for egypterne, men Gud var med dem likevel.

– De var kalt ut fra Egypten, men problemet for dem var at selv om de var ute av Egypten var Egypten ikke ute av dem, sa Røine.

Tabber og nederlag

Røine beskrev flere av Israels ulydigheter mot Gud, men som likevel sto

Venstre: Flere av menighetens villige sangkrefter deltok med sine stemmer og instrumenter.

de vant seier gang på gang i kampene mot sine motstandere. I en periode var det ingen som våget å nærme seg dem, de var rett og slett uslåelige på slagmarken.

– Vi leser gjentatte ganger hvordan Gud ga dem seier, Gud var med Israels folk på deres vandring, og slik er det også i dag. Han som var med Josva, Han har lovet oss også at han skal være med deg og meg. Vi har Guds løfter, vi har vår seier gjennom Jesus Kristus, sa Røine.

Over: Reidun Røine deltok og hadde ansvaret for pianoet.

Han understreket at Israels folk ikke var et lydig og vellykket folk, men Gud glemte dem ikke. Han var med dem under hele vandringen, selv om de mange ganger trosset Hans vilje. – Når vi leser om det jødiske folk under deres vandring ut av Egypt, gjen-

Fortsett. s. 23

sammen med sitt folk.

– Det ble en vandring som var preget av mange tabber og nederlag, men Gud forlot dem ikke. Han ville hjelpe dem gjennom de tunge og vanskelige periodene, hvilket Han også gjør med oss, sa Finn Røine.

Han tok utgangspunkt fra Josvas bok, kap, 21 som avsluttes med vers 45: – Ikke ett ord slo feil av alle de gode ordene Herren hadde talt til Israels hus. Det ble oppfylt alt sammen.

Han forklarte fra Josvas bok som forteller om Josvas lederskap av det israelittiske folket etter Moses var død. Han hadde ledet israelittene ut av Egypt, gjennom Rødehavet og ørkenområder. Nå var han var død, og Josva var blitt innsatt for at han skulle lede folket videre inn i Kanaans land. Røine beskriver hvordan Gud oppfylte sine løfter som han hadde gitt til fedrene om at de skulle få innta det lovede landet. Røine trakk paralleller

mellom Josva og Jesus.

Hans navn var opprinnelig Hosea, men Moses hadde gitt ham navnet Josva, som betyr «Herren er frelse».

Uslåelige

– Gud var med israelittene,

Terje Berntzen med møteappell:

Kjøpt fri fra lovens forbannelse

«Han ble staffet for at vi skulle bli frikjøpt fra synden, og frigitt.»

Terje Berntzen som var tilstede på et av høstens møter fikk

ordet under avslutningen.

I sin appell avsluttet han med å fremheve Jesus som frelser og frigjører, og understreket troen som en Guds gave som vi har fått.

– Vår tro er ikke

grunnlagt på våre følelser, men på Guds Ord som vi har fått lagt ned i våre hjerter.

– Vår Josva, nemlig Jesus Kristus, han ble staffet for at vi skulle bli frikjøpt fra synden, og frigitt, sa han.

Frikjøpt

Terje Berntzen fremhevet Jesus som seierherre på korset, at Han tok menneskets synd og smerte med seg, og betalte all skyld.

– Kristus kjøpte oss fri fra lovens forbannelse, Han ble gjort til synd for oss for at vi skulle bli rettferdiggjort, og vi er blitt Kristi medarvinger. Han har gitt oss fred og kraft for at vi skulle få del i guddommelig natur, sa Berntzen.

Kristin har opplevd Guds forvandling, og vil formidle det videre

På vandring med sekk og traktater

– Hun har erfart evangeliets velsignelse, frigjørelse og forvandlende kraft. Dette vil hun formidle til andre mennesker.

Når man møter Kristin Høimyr utenfor husets fire vegger er hun ofte å finne bærende med sekk på ryggen. Veskens innhold er noe av det mest dyrebare hun kan tenke seg, et innhold som kan være med til å forvandle menneskers liv.

Dette er rikdommer som hun ønsker å dele med sine medmennesker. Hun har selv opplevet skattens effekt og virkning.

Kristin har mang en gang erfart hvordan det kan vekke reaksjoner når hun prøver å formidle det til andre mennesker, fra den største glede til det mørkeste raseri.

Folk som befinner seg i den største forbitrelse, eller de som trenger å få kjennskap til sin egen tilstand har fått opplyste øyne slik at de kan snu seg om til lyset.

Møtt av Jesu
KJÆRLIGHET

man lever i et daglig samtunn med Jesus! NÅR GUD PREGGER HVERDAGEN

Dyrebart

Traktater og skriftsteder fra Bibelen er omhyggelig lagt ned i sekken, og hun begir seg ut på ut i Oslos gater hvor hun på forhånd selv ikke aner hva som kommer til å skje. Men hun kjenner godt til verdien av det hun selv brenner for. Å gi evangeliet til mennesker som trenger Gud, og det gjør vi alle.

– Guds ord er verdifullt i denne tiden, en traktat er veldig dyrebart. Når jeg i dag går ut med traktater, som jeg har gjort i 20 år, kjenner jeg at grobunnen for å ta mot evangeliet er

en helt annen enn hva den var. Det er ingenting som kan løse mennesker slik som evangeliet gjør, fastslår hun.

Kristin har et godt og personlig kjennskap til evangeliets kraft, den har hun selv kjent og fått erfaring med.

– Det kan være med å sette et menneske fri fra mørkets makt, men kan også lyse inn i et menneske som befinner seg i sorg og fortvilelse, sier Kristin idet hun tar av seg brillene og legger dem på bordet.

Det virker som om hun begir seg inn i en samtale

som krever både energi og ettertrykk. Vi har satt oss ned for en prat om hvordan hun har opplevd Guds ledende hånd.

Hun tenker seg godt om før hver en setning.

Noe skjer

– Evangeliet må ut til folket, sier hun.

Hun har flere ganger vært vitne til mennesker som har mottatt evangeliet og blitt forvandlet ved dets kraft.

Når vi spør om hva slags reaksjoner hun møter blant folk, er hun overraskende ærlig.

– For det meste er det likegyldighet eller bare et «nei, tusen takk», men som regel er vi fire stykker fra menigheten som går ut, og da kan det virke litt lettere for oss alle. Da er vi sammen om det, og det skjer noe, selv om vi ikke alltid kan registrere det, forklarer Kristin. Hun kjenner på seg at traktatevangelisering er lagt ned på hennes hjerte.

Søndagsskolen

Kristin Høimyr vokste opp på Bekkelaget hvor hun fortsatt bor sammen med familien. Hun var tilknyttet Bekkelaget Kirke hvor også hennes mor tilhørte. Hun mener at dette ga henne en ekstra ballast inn i livet.

– Søndagsskolen i kirken som jeg gikk i som barn har nok ligget i bunn i livet mitt, erkjenner hun, og tenker over betydningen søndagsskolen har hatt for henne. Den som noen gang har hørt sitater eller bibelfortellinger vil veldig ofte bli minnet om det senere i livet, gjerne når man trenger det mest.

Høyre: Kristin Høimyr har opplevd Guds kjærlighet og nåde, og vil gi det til andre mennesker.

Hun reflekterer tilbake på ungdomstiden med blandede følelser.

– Jeg husker veldig godt ungdomstiden i slutten av 60-tallet. Jeg var 15 år gammel, og gikk i kristent skolelag. På den tiden tilhørte jeg Bekkelaget Kirke, og ønsket å være en kristen. Jeg ville veldig gjerne bekjenne meg som en kristen, men jeg visste ikke riktig hvordan jeg skulle gjøre det. Jeg var liksom ute etter min egen måte å kunne formulere min tro og bekjennelse på.

På alvor

Da Kristin ble konfirmert så hun med alvor på det hun gjorde.

– Da vi konfirmerte oss kunne vi velge to ordninger. Den ene måten var å ikke ta den så veldig personlig, som kanskje de aller fleste konfirmanter gjør. Man gjør det for pengers eller gavers skyld. De som konfirmerte seg på den andre måten så litt mer alvorlig på det.

– Jeg tilhørte den siste gruppen, tok konfirmasjonen på alvor, og gikk til alters og tok nettverd. Jeg tenkte at nå er du en kristen, sier hun.

Så ble det et langt opphold for henne. Etter dette gikk hun ikke lenger i noe kristent miljø, selv om hun et helt år gikk og kjente på en stemme som forsøkte på å

Fortsett. s. 19

Forvandlingen
skjer i et møte
MED MESTEREN

Livet var håpløst, alt var mørkt som det kunne bli:

– Så kom Jesus og ga meg lys

*«Inge levde som
rusmisbruker i
et fortvilet
mørke.*

*Han så ingen
utvei, men den
dagen han ba
om Guds hjelp,
skjedde det
noe»*

– Jeg gikk og ventet på at det skulle komme noe godt inn i livet mitt, men ingenting skjedde. Alt var bare bekmørkt, jeg så ingen lysning. Det var så mørkt som det bare kunne bli, men så kom Jesus og forvandlet alt, sier Inge Evensen som i dag er forkynner og arbeider for Evangeliesenteret.

Sammen med et lite team med tidligere rusmisbrukere fra Østerbo, kom han en dag på et

søndagsmøte.

Noen var også tidligere kriminelle, men de var alle blitt berørt av Guds frigjørende kraft.

Lengsel

De har hatt en lengsel etter fred og frigjørelse fra en vanskelig og belastet fortid. Så har de kommet under en kristen forkynnelser og opplevd livets store mirakel, Jesus som setter fri fra last og synd. De var med og sang og vitnet om hva Gud har

Høyre: Inge Evensen kom sammen med et lite team fra Østerbo som var med og sang og vitnet om Guds store under, frigjørelse fra synd og en belastet rusbakgrunn.

gjort for dem. Sangen «Jeg er frigjort i Kristus» lyder med all hjertets røst. Her fikk Inge Evensen fortelle sin historie. Med appellen «Gud er fantastisk» vitnet han åpenhertig om sitt gamle liv, og forandringene han hadde opplevet etter at han hadde tatt imot Jesus som sin frelser, forløser og hjelp i livet.

– Det er ingen som Jesus, og han venter på oss. Han er vårt lys og vårt håp, forteller han.

Fortvilelse og mørke

Evensen representerer mange av landets tusener som har blitt bundet av rus og ulykke.

Man forsøker seg på et eller annet som kan dempe uro og smerte, men resultatet ender opp i rus og avhengighet.

Gjennom mange år hadde Evensen levd som rusmisbruket som mange andre som har kommet i den ulykkelige situasjonen. Flere ganger hadde han prøvd å slutte, men uten å klare det. Inge Evensen fortalte hvordan han gang på gang hadde forsøkt, og til slutt satt igjen i et fortvilet mørke.

– Det var ingen utvei, jeg kjente ingen som kunne hjelpe meg heller. Det var nederlag etter nederlag, mørkere og mørkere ble det, og der gikk jeg, bare håpet og ventet på at noe

godt skulle skje i livet mitt, men ingenting skjedde, sa Evensen.

Ønske om hjelp

Han fortalte hvordan han kom inn under kristen forkynnelse, og det begynte å påvirke han.

– En dag var jeg sammen med noen venner av meg på møte i Eben Ezer, Porsgrunn. Ingenting

jeg hadde bedt om, og hadde kommet inn i begynnelsen av et nytt liv, bemerket han.

– Jesus er alltid rede til å hjelpe og støtte opp i livet vårt. Når alt er håpløst er han der for å møte oss med sin hjelpende hånd. Nå er det en som følger med meg hver dag, en som passer på meg, og jeg kjenner meg

«Han kom inn i livet mitt da jeg åpnet opp for Han, og Han reiste meg opp. Ingenting er bedre en frelsen i Jesus Kristus»

uvanlig skjedde med meg. Alt var like mørkt som før, men jeg hadde fått noe som begynte å arbeide inni meg. Det var som sennepsfrøet som Jesus snakker om, det begynte som et lite frø, men som vokser seg stort, forklarte han.

Bønn om hjelp

Evensen belyste hvordan han fikk seg til å be om Guds hjelp.

– Jeg ropte på hjelp fra Gud, og noe skjedde med meg. Jeg fikk et håp inni meg, noe som jeg gjennom mange år hadde ønsket meg. Nå fikk jeg noe som

trygg. Uten Guds hjelp og lys i verden er vi alle hjelpeløse.

– Han kom inn i livet mitt da jeg åpnet opp for han, og han reiste meg opp, sa Inge Evensen.

Nåde to tro

Inge Evensen som var 27 år gammel da han ga livet sitt til Gud har gått gjennom mange faser hvor han har måttet arbeide med seg selv. Det kan til tider være et hardt arbeid. Mye av det handler om å avlegge det gamle mennesket, og ikke det nye. Men han er bevart

Over: Jon Brammer ledet møtet

i nåden og i troen på Jesus, og kan få være med å veilede, undervise og bygge opp mennesker som er i den samme situasjonen som han selv har vært i. Freden og gleden i Herren er blitt hans styrke.

– Plutselig kom Gud inn, og jeg fikk kjenne at gleden kom inn i livet mitt. Det var noe nytt og godt som hadde hendt i livet mitt. Når du kjenner at det bruser i deg av frelsesfryd og lykke, da er det godt å leve, sier Evensen.

Inn på frelsens vei

– Vi har fått alt av bare nåde, ved troen på Jesus. Han har velsignet oss med all åndelig velsignelse i Himmelen. Det er ingenting som er bedre en frelsen i Jesus Kristus, og vi kan få lov til å ha det godt her i livet.

Når Inge Evensen i dag ser tilbake på livet sitt ser han hvordan Gud har ledet han inn på nye veier.

– Jeg ventet på noe godt i livet mitt, og nå har jeg fått det, men det skjedde ikke før jeg ga livet mitt til Jesus, sier Inge Evensen som sin sluttkommentar.

— Kort sagt
fra
talerstolen

Vi tar med oss korte
«klipp» av godbiter
som er blitt sagt fra
talerstolen i løpet av
de siste månedene.

Egil Johansen:
*«Livets daglige
problemer kan
ofte være veldig
store, og mange
sliter. Da er det
godt å kunne
gå til Jesus»*

Jon Brammer:
*«Det er bare
evangeliet som
kan redde
verden, gjen-
nom Guds kraft
og forløsning»*

Aud Årnes:
*«Vi er blitt Jesu
venner, og
kan få leve livet
vårt i Guds
omsorg og
velsignelse»*

Gunnar Østrem:
*«Dette å få sine
synder tilgitt, og
komme i
samfunn med
Jesus, det er
ingenting her i
livet som er
større enn det»*

-Vi har virkelig
noe å se frem
til, vi har
Himmelen i vente, der vi
skal tilbringe evigheten. Vi
er ikke hvem som helst,
men vi er kongebarn som
Gud har valgt seg ut.
Han har gått foran for å
berede et sted for deg og
meg, og når tiden er inne

-Vi lever i en
merkelig tid. Vi
befinner oss i en
verden fylt av
materialisme, og men-
nesker lever uten Gud og
den trygghet som Jesus
kan gi. De fleste av lan-
dets befolkning lever i
økonomisk trygghet og
materielt overskudd, men

-Snart er det
valg igjen, og
de forskjellige
partiene kom-
mer med sine program.
Her er det snakk om stand-
punkt som vi skal ta hen-
syn til, og vi bør vite litt
om hva de forskjellige
partier står for før vi gjør
vår avstemming.

-Jeg er imponert over
å se hva Gud har
gjort gjennom alle
disse årene i Afrika.
Det er 51 år siden Hanne
og jeg første gang reiste ut
som misjonærer. Vi begy-
nte i Tanzania, og var der
en tid før vi dro over til
Kenya hvor vi var under
resten av vår tid i Afrika.
Hele vårt voksne liv har vi
arbeidet i misjonens tjen-

henter Han oss hjem til seg. En evighet hjemme i Guds Himmelen er gjort i stand for oss, der hvor det ikke finnes noe slit, problemer og sykdom. Alt er herlighet, og vi er der snart. Vi vet at Jesus kommer snart for å hente oss hjem, og i denne ventetiden er det viktig at vi er grunn-

festet i Guds Ord, at vi vet hva Bibelen sier. Det er stor forvirring i dag, og mange blir ført vill. Menigheten er Guds verk på jord. Guds rike er ikke bygd opp med våpen og soldater, men Guds kraft og Hans Ord, og selv om vi møter motstand går Guds verk frem. Ordet om korset er en

dårskap for verden, men for oss er det en Guds kraft til frelse. Alt er av nåde, og det er nåde nok for oss. Jeg tror at vi skal få oppleve mye i tiden fremover, av både godt og ondt, men da er det godt å ha Jesus å gå til. Livets daglige problemer kan til tider være veldig store, og

mange av oss sliter. Det er ikke bare sykdom, men så annet av livets byrder som trykker på et menneske. Vi har våre navn skrevet ned i Livets Bok i Himmelen, og Han har lovet å være med oss alle dager.

vi vet det- materialismen har ingenting å gi for et menneske. Det er tomhet alt sammen. Vi snakker ikke bare om «de vellykkede» i samfunnet, men alle mennesker, i alle samfunnslag. Mange lengter etter noe mer enn hva denne verden har å kunne tilby, og flere sier: «Jeg skulle ønske at

jeg kunne ha den tro som dere har.» Det er ganske mørkt ute, men Jesu-navnet lyser som aldri før, og skyter friske skudd. Verden trenger evangeliet. I alt det kaoset som vi daglig leser om og ser på nyhetssendinger, det er bare Gud med sin forvandlende og løsende kraft

som kan redde menneskets vansker. I alle kriger og konflikter, Det er bare Guds kraft som kan redde verden. Jeg synes det er oppmuntrende når jeg hører om dem som blir antent av Jesus, og ofrer alt for å være i en tjeneste for Gud. Verden trenger evangeliet, ingenting kan redde kloden

vår, og vi ser at det bryter frem. Tross motstand som mennesker gir, evangeliet går frem. Evangeliet er Guds kraft til frelse. Alle trenger å bli frelst, og navnet Jesus lyser frem som aldri før.

I Guds Rike er det ikke noe valgflesk, som for valget som ligger foran oss. Vi har fått nåde til å velge Jesus som vår frelser og venn. Det viktigste er at vi tar imot Jesu forsoningsverk, få oppleve Jesus som vår Frelser, og bli frelst. Vi må gjennom Jesus Kristus for å få fred med Gud, det er ikke gitt oss

noen annen vei. Dette er det viktigste valget vi kan ta i dette livet.

I motgang og prøvelser skal vi få lov til å holde på håpet som Jesus har gitt oss, at i Herren skal vi få lov til å leve et godt liv. Han gir oss en forunderlig glede i dette livet, en glede som Gud har lagt ned i

våre hjerter. De som har dette håpet skal aldri skuffet, Gud har gitt oss Den Hellige Ånd, og fyller oss med Jesu godhet. Gud viste sin grenseløse kjærlighet, selv om vi er syndere ble vi rettferdiggjort i Jesus Kristus. Vi er blitt rettferdiggjort ved tro, og selv om vi av

naturen er fiender av Gud, viste Han sin kjærlighet mot oss ved å sende sin egen sønn til jorden for at Han skulle sone for våre synder. Vi er blitt Jesu venner, og vi kan fått leve i Guds velsignelse.

este. Livet er å lære Jesus å kjenne. Man må ha blitt frelst, født på ny, og Gud kan da bruke hvem som helst. Han spør ikke etter kvalifikasjoner, men det er spørsmål om villige hjerter. Gud bruker det som ingenting er, den som er villig i sitt hjerte å lytte til Guds stemme, og utføre det Han legger ned på ens

hjerter. Det er fantastisk å tenke på hvordan Han har vært med i våre liv, og hvordan Han har ledet oss fremover på den veien som er staket ferdig for oss. Jeg ser Guds godhet. Jesus bruker mennesker for å bygge sin menighet. Man kan ikke bare melde seg inn i Guds menighet uten

videre, men det må ha skjedd en indre forvandling med det mennesket. Du må ha møtt Gud, og ha blitt frelst og født på ny. Da vil du lære Jesus å kjenne. Det er forskjell på kunnskap og kjennskap. Kunnskap kan man få ved å lese seg frem, men kjennskap er noe helt annet. Kjøtt og blod kan ikke arve Guds rike. Vi må

lære Jesus å kjenne, oppleve Han i hjertet vårt. Det er ikke nok å bare «vite om» Han, men vi oppleve og kjenne Ham personlig. Frelsen i Jesus Kristus er det største et menneske kan oppleve.

– Jesus dekker bord for oss..

*Tale av
Oddvar Nilsen
(1931- 2007)
Fra Evangeliekirken i
Moss
Del 2*

Det var tolv-tretten kilometre mellom Jerusalem og Emmaus, og de hadde jo gått 12-13 kilometer av denne dagen. Men du skjønner at da Jesus hadde møtt dem, så la de i vei med 12-13 kilometer til, tilbake til Jerusalem. Enda det var blitt mørkt og kveld, så måtte de fortelle vennene i Jerusalem at Jesus lever. Det var en emissær på Sørlandet som sa det at de heiv seg på syklene og så dro de av gårde, og det var jo det de gjorde også, bort-

sett fra det med syklene. De skyndte de seg alt de kunne for å komme tilbake til Jerusalem for å fortelle vennene: «Jesus lever.» – Vi har møtt ham, og han brøt brødet for oss. Da vi skulle dekke bordet så var det Han som overtok alt sammen. Da så de at Han lever, og da de kom frem til Jerusalem, antagelig på morgensiden, da hadde Han vært der også. Så da de kom stormende inn for å fortelle den store nyheten, så kommer de ikke til ordet- fordi at det er de som er i Jerusalem som begynner å fortelle først. De sier at Jesus er oppstanden, Jesus lever, Han har vist seg for noen av oss her, for Peter, og så når de har avlagt sitt vit-

nesbyrd i Jerusalem, så kommer vennene fra Emmaus og stadfester og sier:
– Ja, Han har vært hos oss også, Han har møtt oss også.
Tenk da står det: – Mens de talte sammen om dette, da sto Han midt iblant dem.

Snakk om at Jesus lever, bare ta det frem med vennene dine at Han lever, at Han har åpenbart seg for deg, da er Han der, så kommer Han.

Den menneskelige natur er veldig lunefull, den er underlig. Det står her i Lukas 24:36 at mens de talte om dette sto Han selv midt iblant dem, og sa til dem: «Fred være med dere.

Men de ble forferdet, fylt av frykt, og trodde det var en ånd de så.»

Tenk her vitner de både fra Jerusalem og Emmaus at Jesus lever, og så kommer Han og står midt iblant dem, og da blir de redde og forskrekket, og trodde at det var en ånd de så.

Så står det at Jesus sa til dem: «Hvorfor er dere forferdet, hvorfor stiger tvilende tanker opp i deres hjerter? Se mine hender og mine føtter at det er meg. Rør ved meg å se, for en ånd har ikke kjøtt og blod, slik dere ser jeg har». Så viser Han dem sine hender og sine føtter.

Da står det i vers 41:
– Men da de ennå ikke trodde for glede.
Først trodde de ikke fordi at de ble så forskrekket, men da de overvant forskrekkelsen da sa de at: Dette er for godt til å være sant.
De ble så glade at de ikke kunne tro på grunn av gleden, så den menneskelige natur den er underlig.
Det går vel ikke an å si at Jesus ble oppgitt, for det ble Han nok ikke. Men det står at Han sa til dem: «Har dere noe å spise her?»
Der var det nok litt bedre med bevertningen, så der hadde de både stekt fisk og honning-kake, står det.

Så står det at Jesus, i sitt oppstandelseslegeme, hvis det ikke hadde stått i bibelen så tror jeg ikke at jeg ville ha greid å tro det, men det står i bibelen, og

jeg tror alt som står der. Så jeg tror at Jesus, med sitt oppstandelses-legeme, Han spiser fisk og et stykke honning-kake, en kake som antagelig var blitt bakt av en søster i Jerusalem, det spiser Han i sitt oppstandelses-legeme. Ikke fordi Han trengte det, men for å bevise for dem at Han var legemlig oppstanden fra de døde. Deretter opplot Han deres forstand for at de kunne forstå skriftene.

Det var et herlig måltid da Jesus åpenbarte seg for dem, og du som er motløs, nedfor og ikke får det til

slik som synes du skulle ta med deg det, at Han kommer til den motløse, den lille forsamlingen, og den ensomme. Han kommer der, så setter du fram det du har, så overtar Han vertens rolle og så åpenbarer Han seg i sin oppstandelseskraft.

Johannes Evangelium kapittel 21, det omtaler også et måltid der Jesus dekket bord. Det kan se ut som at Johannes hadde tenkt å avslutte med kapittel 20. Det er lissom der vi har avslutningen på Johannes Evangelium, der han sier at mange andre tegn gjorde Jesus foran sine disiplers øyne, tegn som ikke er skrevet i denne

bok, men disse er skrevet for at dere skal tro at Jesus er Messias, Guds Sønn, og for at dere ved troen skal ha liv i hans navn. Det er lissom punktum i Johannes Evangelium.

Men så dypper Johannes pennen litt til, og så skriver han et stykke til. Så får vi det 21 kapittelet, og der står det at «siden åpenbarte Jesus seg igjen for disiplene ved Tiberias-sjøen, Han åpenbarte seg da på denne måten.»

Noen av disiplene dro ut for å fiske mens de ventet på Jesus. Han hadde sagt at Han skulle møte dem i

Galilea, og i ventetiden dro de ut for å fiske. Jeg har selvfølgelig hørt at det var veldig galt av dem å dra ut for å fiske. Jeg har hørt dem som har gått så langt at de har hevdet at de forlot sin tjeneste og gikk tilbake til det gamle yrket osv.

Jeg er ikke så helt sikker på at det var så galt av dem å dra ut for å fiske, de ventet på Jesus, og i ventetiden dro de ut. Men så kommer innvendingene, de fikk jo ingenting.

Det er jo andre også som har dratt ut på fisketur uten å få noe, og det trengte jo ikke å være noe galt av den grunn. Det er ikke så sikkert at det var så farlig

at de gjorde det, men det er sant det at de ikke fikk noe.

Det er godt mulig det at de var nokså skuffet, kalde og trøtte da de kom inn på stranda der etter denne lange natta som de ikke hadde fått noe. Så får de se en skikkelse på stranda, Han som står på alle strandbredder og tar imot alle skuffede disipler som har vært ute på fiskefeltet og ikke fått noe.

Han står der og tar imot dem alle sammen der inne på stranden, og det første Han spør om, det er ikke ett eller annet om hvorfor de ikke har fått noe, eller hvorfor de ikke har lyktes. Det er et spørsmål om de har mat, det er det første Han spør om.

«Barn, har der fisk?», spør Han.
«Har dere mat?»

Han spør om de ville ha mat.

– Nei, vi har ingen ting, sier de.

«Kast garnet på andre siden», sier han, og så drar de inn en veldig fangst. Da begynner én og annen å skjønne hvem det er som står på stranda.

Peter, han hiver seg i vannet og kommer seg inn, Johannes er med, og de må få se Jesus og komme seg inn til Han.

Når de kommer inn på stranda, så var det tent et bål, og på dette bålet er det stekte fisk. Det er altså ikke den fisken de hadde med seg, jeg vet ikke hvor Han hadde fått den fisken fra. Jeg vet at Han kan

Fortsettelse s. 14

«skape» brød og fisk i ørkensand, Han har hvertfall forvandlet ei lita matpakke, med nok mat til tusener av mennesker. Jeg vet ikke hvor Han hadde den fisken fra, hvertfall så var den der.

Og så satte de seg kanskje i en halvkrets rundt Jesus, og så begynte Han å dele ut mat til dem, delte ut fisk og brød.

Ååå, hvilken frokost det ble på stranda der ved Genesaretsjøen da Jesus selv gikk og delte ut fisk og brød.

Det står hvem som var med av disiplene, i vers to, Simon Peter, Tomas- han som ble kalt tvilling, Natanael fra Kana i Galilea, Sebedeus-sønnene, og to andre av hans disipler.

Det er en del som vi får vite navnene på, Peter, Jakob, Johannes, Tomas og Natanael. Men så er det to som ikke er navngitt, det står bare "to andre" av hans disipler, hvem var det da?

Det har vært en del gjetninger på hvem det var, men det er ingen som kan si med sikkerhet om hvem det var, og kanskje det er best at det står som det står- at vi ikke vet det. For, det er ikke alltid helt så enkelt å identifisere seg med Peter, Jakob og Johannes, da er det lissom litt enklere med "to andre" av hans disipler. Det kan være deg og meg da vet du.

Det er ikke alle som har like store navn, ikke alle som er like mye frampå, men det var ingen forutfordeling da Jesus delte ut

mat til dem. Det var ikke sånn at noen fikk mer enn andre, eller andre fikk mindre enn noen.

Neida, det var ikke sånn at Peter, Jakob og Johannes fikk én gang, og så fikk de forsyne seg én gang til, og kanskje de skulle ha én bit til, og så hvis det var noe igjen, da skulle det gå til de to andre. Neida, alle sammen fikk det samme.

Det er en familie i kirkelige kretser som er veldig kjent, et kjent navn i lutherske kretser, familien Wisløff.

For noen år siden var det

«Han er veldig omsorgsfull for dem som ingenting er, som ikke føler seg noe som helst»

en Wisløff som kanskje ikke var så godt kjent. Han hette Karl Johan Wisløff, og han var en original for å si det sånn.

Han skrev noen veldig fine sanger, og han reiste som handelsreisende. Han var kjøpmann så han reiste rundt i landet, og da hentet han noen av sine prekenere. Han hadde en preken, og da han leste teksten så lurte folk på hvor han skulle hen, for han bare leste fra- det er vel Apostelens Gjerninger 1 det står, om de som var på Øvre Sal, og så leste han bare disse ordene: "Simon Kananeus", det var hele teksten. Det står kanskje i et av evangeliene.

Så begynte han med å fortelle om at hjemme på veggen så hadde de et

familiebilde, et slektsbilde som var tatt en eller annen stor anledning, og han sa det slår aldri feil.

Han sa at: «når det kommer folk hjem til oss, da skal alle bort å se på veggen, på slektsbildet, og så skal de finne ut hvor mange Wisløffer de kjenner. Og så sier de at – der sitter biskopen, der sitter generalsekretæren, og der sitter professoren, der sitter misjonæren - der sitter den og den. Det er aldri noen som spør etter meg på det bildet, men jeg er på bildet jeg også, jeg tilhører fami-

lien», sa han.

– Når man taler om disiplene så snakker man om Peter, Jakob og Johannes, det er jo aldri noen som sier noe om Simon Kananeus. Han er jo på bildet han også, han er jo med, så du kan gjerne identifisere deg med en av dem, så får du plass ved Jesu bord du også.

Han er veldig omsorgsfull for dem som ingenting er, som ikke føler seg noe som helst. Da Han skulle tale om Guds allmakt, det var et veldig vanskelig evne å tale om. Hvordan skal man forklare Guds allmakt for mennesker som er avmek- tig? Hvordan skal man forklare evighet for mennesker som er fra i går, og ingenting vet?

Da Jesus skulle forklare Guds allmakt, så benyttet

Han seg av bilder. Han talte om spurvene, om liljene, og Han talte om hårene på hodet vårt som er talte. Tenk bare på det at hårene på hodet de er talte. På grunnteksten skal man visst nok kunne forstå det den veien at de er ikke bare talte, men de er nummererte. Det er i alle fall en som har oversatt det sånn, at de er nummererte. Han har tallet hvert hår, det er allmakt.

Han talte også om blomstene og liljene på marken, og så talte Han om spurvene. Det er jo så masse spurver i verden. Jeg vet ikke om noen har oversikt over hvor mange spurver det er, vet ikke om det finnes noe leksikon eller noe sånt som kan vise til noe tall på spurver. Tallet skifter jo fra dag til dag, men det er én som har oversikt over alle spurvene, en som vet om hver eneste én. Hvis en faller til jorden, så vet han om det, Herren er med i det, han er med den spurven som faller.

I Matteus Evangelium står det at: selges ikke to spurver for en øre?, mens Lukas han sier det at fem spurver selges for to øre, og jeg har til og med lest i en kommentar at Lukas tok feil, at han ikke visste prisen på spurver.

Fordi at når det er to spurver for en øre, så må det bli fire for to øre, sto det i den kommentaren. Jeg tror ikke at det er noe problem i det hele tatt. Jeg tror det var slik at når man kjøpte for en øre, så fikk man to spurver, men hvis man kjøpte for to øre da

fikk man ikke fire, men man fikk fem. Man fikk én på kjøpet, og ikke én av dem er glemt, ikke den femte spurven på kjøpet heller.

Så hvis du føler deg som en sånn femte spurv på kjøpet, du er det ikke altså, men hvis du føler deg at du er det, ikke kan du be og ikke er du sånn eller sånn, så er du ikke glemt av Gud.

To andre var der også, og

deltok i måltidet. Kom til måltid Herren kaller, smak å se. Det er et bord som er dekket, der Jesus innbyr oss til å spise. I teksten som jeg leste til å begynne med der står det at Han ikke bare dekker bord, men det står «Gud dekker bord for meg like for mine fienders øyne».

Det vil altså si at det er ikke bare når du er på møte, sammen med gode venner, og atmosfæren er vennlig, god og velsignet,

og vi spiser og drikker. Det er ikke bare der vi sitter til bords, men Han dekker bord for meg like for mine fienders øyne.

Midt i prøvelsen, midt i lidelsen, midt i vanskeligheten, motgangen, så dekker Han bord for deg.

Du salver mitt hode med olje- vi snakker mest om salvelse når det gjelder hjertet, men det er kanskje ikke så dumt at det kan bli litt salvelse på hodet iblant

også. Det kunne jo ha vært godt for tankelivet, og litt av hvert, om det ble noe salvelse over hodet vårt også.

I hvert fall så er det det som står i Salme 23 - Du salver mitt hode med olje. Det var det jeg gjerne ville minne om, at Jesus dekket har et bord, og Han ber oss å komme til måltid, delta i fest og velsignelse. Det er plass ved Jesu bord, også for de to andre. Det er plass for oss alle sammen.

Alt vi gjør kan bedømmes på fruktene:

På frukten skal treet kjennes

– Jesus sa at et godt tre bærer gode frukter, og et dårlig tre bærer dårlige.

Det å bære frukt er resultat av liv og ikke arbeid.

Det var Raimond Smenes som forkynnte dette da han talte på et møte i september.

Frukt

Tema for hans tale var om å så og høste ut fra det man har fått. Han konkluderte med at frukten i våre liv vokser seg frem etter

hvordan våre liv er.

Smenes refererte til Jesu egne ord om vintreet som bærer frukt.

Johannes 15:1-5 – Jeg er det sanne vintre, og min Far er vingårdsmannen. Hver grein på meg som ikke bærer frukt, tar han bort. Og hver den som bærer frukt, renser han, for at den skal bære mer frukt. Dere er alt rene på grunn av det ordet som jeg har talt til dere. Bli i meg, så blir jeg i dere. Likesom

greinen kan ikke bære frukt av seg selv, men bare når den blir i vintreet, slik kan heller ikke dere bære frukt uten at dere blir i meg. Jeg er vintreet, dere er greinene. Den som blir i meg, og jeg i ham, han bærer mye frukt. Foruten meg kan dere intet gjøre. Raimond Smenes understreket at frukten alltid vil være et resultat av våre liv. – Alt vi gjør kan bedømmes på fruktene. Hvordan vet du at frukten

er god? Smak på den. Når frukten kommer under press kommer det ut hva som bor i frukten, det samme med oss. Når vi kommer under press vises det om vi har åndens frukt, sa han.

Forvaltere

Under sin avslutning berørte han Jesu tale om bruk av talenter fra Matteus 25:14–30, og understreket at vi bør være trofaste forvaltere av pund og gaver som vi har fått å forvalte.

– Penger et bilde på hva du er villig til å bruke livet ditt på, fordi du bytter tiden din mot penger når du arbeider.

Han avsluttet med en appell om at vi alle er under den samme ordning når det gjelder forvaltning av våre ressurser.

– Penger et bilde på hva du er villig til å bruke livet ditt på, fordi du bytter tiden din mot penger når du arbeider. Har du trygd eller pensjon er det samme prinsipp om forvaltning, sa han.

– Vi ser dem ikke lenger-
hvordan har de det i dag?

Av forskjellige grunner flyttet de fra Oslo og bosatte seg et annet sted. Der fikk de en annen menighets-tilhørighet. Uten at vi presser oss på har vi kontaktet noen av dem for en samtale.

Vi ønsker blant annet å vite hvordan det går med dem, og hva deres tidligere menighet har betydd for dem.

De flyttet og ble borte-
MEN HVOR BLE DET MED DEM?

Menighetslivet trygget hennes oppvekst, og styrket hennes tro: **En ungdomstid i modning og vekst**

– Fellesskapet ga en trygghet i ungdomsårene mine, følte at jeg badet i Guds og menneskers kjærlighet.

Det er Bente Rustad, tidligere Aasen, som forteller oss dette. Hun ser tilbake på en ungdomstid som medlem i Pinsemenigheten Evangeliesalen, en periode hvor hun opplevde hvordan en trygg menighetsoppvekst kan hjelpe gjennom mange av livets tunge og vanskelige dager. Hun

opplever også at tiden har vært med til å trygge hennes skritt fremover til der hun er i dag.

Varme tanker

En tenåringsperiode er for de fleste en fase i livet når mange betydningsfulle valg må tas, valg som vil gi konsekvenser resten av livet. Bentes standpunkt om å leve som en kristen med bibelkunnskap og menighetsengasjement har imidlertid hjulpet henne gjennom mange tunge kneiker.

I dag sitter hun med mange varme tanker til en forsamling som har gitt henne et godt grunnlag og styrke til å kunne gå videre inn i livet.

– Det er ikke lett å finne ord, de årene i Evangeliesalen har betydd så mye for meg. Jeg tenker stadig vekk på menigheten, nesten ukentlig, betror hun for oss.

Sterke inntrykk

V har en samtale med henne om år som er gått, en periode i livet som har

preget henne.

Gjennom 19 år var Bente med i Evangeliesalen. Her fikk hun flere oppgaver, blant annet i menighetsbladet.

Hun beskriver menigheten som et sted der hun følte seg trygg og velkommen, et sted hvor hun ble sett og inkludert.

– Det var en fin tid, vi ble betrodd oppgaver, og jeg ble åndsdopt der. Varmen

Høyre: – Det er 16 år siden vi flyttet, men kjærligheten til menigheten kjenner jeg fortsatt på, sier Bente.

og kjærligheten var veldig merkbar der, den glemmer jeg aldri. Så var det samfunnet da, livet og helheten i menigheten som gjorde sterkt inntrykk på meg.

Utflukter

Bente var også med i menighetsmusikken gjennom mange år, de siste årene som musikkleder.

– Tiden som jeg var med i menighetsmusikken var en veldig opplevelserik og god tid for meg, der var det en musikkstil som jeg likte godt helt fra jeg var barn, sier hun, og kommenterer reiser og turer som ble gjennomført sammen med musikkgruppen.

– Jeg fikk være med på mange flotte turer som vi hadde til de forskjellige steder hvor menighetsmusikken sang på møter rundt om i flere menigheter, utflukter som jeg aldri kan glemme, sier hun.

Bentes minner går tilbake til reiser som har vært varme og kjære for henne.

– For ikke å snakke om Israelsturene vi hadde sammen med mange fra menigheten. Jeg har så mange gode minner, uttrykker hun.

Bønnefellesskap

Hennes erindring går også tilbake til et bønnefellesskap som hun mener var spesielt og godt, hun tenker tilbake på en forsamling hvor bønn har blitt lagt stor vekt på.

– Jeg husker godt de kraftfulle bønnemøtene som var, en vidunderlig bønnemotatmosfære. Det var veldig spesielt å bare være tilstede i en ubeskrivelig atmosfære. Det hendte flere ganger at jeg gikk inn i menighetslokalet midt på dagen uten at det var møte, da ingen andre var tilstede. Jeg bare nøt å være der, bemerket hun.

Trygghet for fremtiden

Bente ser tilbake på år med grundig undervisning i Guds Ord, en periode i livet som var med å forme og danne henne.

Menighetens taler og bibelundervisning har satt spor i Bente Rustads liv, en solid forkynnelse gjort av enten forstandere eller tilreisende predikanter.

– Det var og en sterk og grundig forkynnelse av mange forskjellige talere som hadde solid bibelkunnskap. Forkynnelsen har preget meg for resten av livet, det har gitt et grunnlag som jeg bygger videre på, sier hun.

Under samtalen dukker mange minner opp for Bente idet hun beskriver møter og ettermøter der hun selv trengte hjelp.

– Jeg har ikke tall på alle de gangene jeg knelte ned ved første benkerad for å bli bedt for, og så kom de omsorgsfulle eldstebro-

drene og ba for meg. Alt dette har gitt meg en solid trygghet for fremtiden, uttrykker Bente og minnes en god men hektisk tid.

– Det var jobbing om dagen, og i menigheten på kveldene, også i helgene. Hun forteller om flere aktive år da hun blant mye annet var mye sammen med Gullborg Thorsen Lie og sang og vitnet rundt om i menigheter. Det var ikke bare i Evangeliesalen, men også i andre forsamlinger i distriktet.

– Det var en herlig, men travel ungdomstid, forteller hun.

Oppvekstsår

Bente vokste opp i et trygt og godt kristent hjem i Porsgrunn, og de første årene gikk hun i Evangeliehuset.

Etter noen år flyttet hun sammen med familien til Birkeland utenfor Lillesand hvor hun hadde sine første år som tenåring. Her ble hun konfirmert og deltok aktivt i baptistmenigheten. Bente hadde imidlertid en drøm og et sterkt ønske om å flytte til Oslo og begynne å gå i Evangeliesalen. Her hadde hun familie- tante og onkel, og siden hun hadde besøkt dem ved flere anledninger, hadde hun også stiftet bekjentskap med menigheten.

Egen leilighet

Som 19-åring, i 1986, flyttet hun til Oslo, og fikk bo hos tante Lady, onkel Arne (Aasen), og Mona og Roar Haukeland hvor hun tilbrakte de første to årene, før hun kjøpte egen leilighet. Da ble hun medlem

i Evangeliesalen.

Det var Per Ruud som var forstander, og fra første stund elsket jeg å være i med i menigheten. Jeg følte at jeg badet i Guds og menneskers kjærlighet, stortrivdes i felleskapet, og deltok i alt jeg hadde muligheter til å være med på.

År med studier

Da hun senere begynte å studere på Sosialhøyskolen ble det seks års studietid, med masse oppgaver som måtte skrives i helgene, det ble noen hektiske år, men i menigheten hadde hun sin faste plass selv om hun periodevis måtte prioritere tiden sin.

– Den siste tiden på Sosialhøyskolen ble det så mye at måtte bremse ned litt. Det ble så omfattende at jeg måtte utebli fra en del møter i den tiden, sier hun.

Som ferdigutdannet sosionom fortsatte hun å jobbe i Oslo Kommune.

Overflytting

Etter at hun i 2002 giftet seg med Vidar ble de boende i tre år i Oslo før de flyttet til hans hjemsted, Vestby, hvor de har stiftet familie sammen. Der

Over: Det er 16 år siden Bente og Vidar Rustad flyttet fra Oslo, nå bor de i Vestby.

bor de fortsatt.

– Etter at vi flyttet hit meldte vi overflytting til menigheten, Filadelfiakirken Vestby. Det er Vidars hjemmemenighet fra barndomsårene, sier Bente.

De har gjennom flere år vært beredskapshjem, nå bor de i barndomshjemmet til Vidar hvor de også har blitt velsignet med sønnen Casper Nicolai.

Hun har i disse dager begynt ny jobb i barnevernet, og Vidar arbeider som ingeniør i oljebransjen. De er blitt godt etablert på Vestby.

– Det er 16 år siden vi flyttet, men kjærligheten til forsamlingen i Nordregate kjenner jeg fortsatt på, sier hun.

– Casper og jeg besøkte menigheten for noen år siden, og jeg kunne kjenne akkurat den samme ånds- atmosfæren som jeg var kjent med i ungdomstiden. Det var en veldig god opplevelse for meg, avslutter Bente Rustad.

Kristin Høimyr: fra s. 7
få henne tilbake til det kristne ungdomsmiljøet. Det skulle bli 25 år for henne uten å gå i noe kristent fellesskap, innflytelse eller Guds Ord. I denne tiden ble hun gift med Bjørn Høimyr, og fikk sin egen familie.

Frelse på Østerbo

Kristin var blitt 40 år gammel og veietablert med hjem og familie. Problemet var at Bjørn hadde alkoholproblemer.

– Det begynte med en traktat som ble kastet inn på gulvet av min mor. Den var ment for Bjørn, han var på den tiden skeptisk til kristendom og hadde sine ting å slite med. Han hadde imidlertid begynt å bli litt mykere slik at han var villig til å søke om å komme inn på et sted for avvenning. Kristin minnes godt denne tiden.

– Jeg hadde sett det slik at det måtte komme til en fase for han da han måtte ta et standpunkt med hva han skulle gjøre med livet sitt. Det gjorde Bjørn da de reiste til Østerbo den sommeren, han tok en bestemmelse og ble frelst. Kristin så det som både godt og positivt at Bjørn hadde gitt livet sitt til Gud, men hun forsto ikke at hun selv trengte frelse. – Det var Bjørn som hadde behov for frelse, ikke jeg, antyder hun.

Atmosfære

– Jeg følte det slik at Gud ledet meg inn i den samme retningen, Bjørns historie ble en del av min historie. Når en person blir frelst i en familie, da kan store ting skje, forteller Kristin. Hun beretter om deres felles frelsesopplevelse da de senere var på Østerbo

med hele familien. De ble døpt sammen, det gjorde inntrykk på barna deres.

– Jeg trodde at Evangeliesenteret skulle være til hjelp bare for Bjørn, men det skulle også bli min redning. Det var en veldig sterk atmosfære hvor det var lett å bli frelst, og jeg tok imot med én gang.

Nytt nytt ekteskap

Kristin forteller at de som familie bodde campingvogn på Østerbo, og hun kunne våkne opp om natten og listet seg ut idet hun kjente hvordan Gud talte til henne. – Jeg var helt åpen for evangeliet. Det forvandler livet vårt, og vi fikk et nytt ekteskap. Etter syv måneder ble Bjørn løst fra alkoholen, og vi begynte å fungere som en frelst familie, sier Kristin Høimyr idet hun ser tilbake på mange vanskelige år da hun ikke hadde inkludert Gud i livet sitt.

Bjørn og Kristin som ikke hadde noen kjennskap til frimenigheter begynte å gå i menigheten Berøa, og dette skulle bli deres start inn i menighetsfellesskapet. Hun hadde fått opplevde Guds godhet og glede, en lykke som preget henne.

– På møtene kunne jeg stå opp flere ganger under et møte å prise Gud. Det er så herlig med de nyfrelste som ikke har mange ord, men de har noe inni seg, og slik var det med meg også.

Jesus setter fri

– Jeg har med meg, og lever fortsatt i det jeg fikk på Østerbo. Alltid når Evangeliesenteret kommer, da tenker jeg at dette er mitt ståsted, sier hun. Kristin har imidlertid også sett betydningen av det å kunne tilhøre en menighet. – For meg var

Evangeliesenteret døra inn til det kristne fellesskapet, men menigheten har vært døra inn i Guds Ord, mener Kristin Høimyr.

Gjennom Guds berøring og kraft har hun fått oppleve en frigjørelse som gjelder hele henne. Hun er satt fri ikke bare fra synd, men opplevd en indre helbredende fornyelse som bare hun selv kan forstå.

– Jesus kan sette fri på mange måter. Han har satt meg fri med en indre helbredelse, satt fri fra vonde ting i fortiden. Nå føler jeg som David at jeg ligger i grønne enger, og jeg av og til kan få lov til å ligge der. Gud gjenoppretter alle ting, til sjelens frelse, og vi kan få kjenne noe av det her på jorden.

– Jeg har fått en ny identitet, tenker annerledes, og ser fremtiden på en ny måte, fastslår hun.

Guds trygghet

– Jeg bare lever i nuet, har min historie i fortiden, men har samtidig mye å se fremover imot. Vi ser frem til hva Gud skal gjøre, og jeg tror at mye kan skje veldig fort. Vi lever i spennende tider, mener hun.

Kristin er begeistret for inngrepet som Jesus har gjort i hennes liv.

– Det er herlig å være frelst, men det er også godt at vi

Over: Jesus har gitt meg en indre helbredelse og en ny identitet, sier Kristin Høimyr.

kan ha et ekteskap hvor vi kan lære Jesus enda bedre å kjenne. Vi kan vandre med Han hver dag, og kjenne Hans trygghet og velsignelse, sier hun.

Med spørsmål om de unge i familien har hun sine tanker, men hun ser positivt på at Gud kan gjøre noe i alle menneskers indre.

– Barna mine ble frelst sammen med oss, og de prøver å oppdra sine barn, men det er ikke alltid like lett i dag. De er heldige som har foreldre og besteforeldre som tror på Gud.

Hvordan ser du på fremtiden?

– Jeg er takknemlig for familie, menighet og venner som er rundt meg. Det gir trygghet, men jeg spør ofte: Gud hva skal du gjøre nå? Jeg har sett mange bønnesvar, Gud sørger for hver enkelt av oss. Vi er en del av Guds plan, men det er ikke meg det handler om, men Hans plan. Vi må bare erkjenne at vi lever i vanskelige og utfordrende tider, og det er vanskelig og utfordrende for troen også, fastslår Kristin Høimyr.

Politibetjenter får æresmedalje for dristig oppdrag: Et Guds mirakel i Jerusalem

Vi gjengir klipp fra «Hjerte for Israel»

*Artikkelen ble skrevet av Michael Bacher/
The Times of Israel*

Sykehuspersonalet ser tilbake på en dramatisk redningsaksjon da flammene nærmet seg.

Etter evakueringen av Eitanim, under den store skogbrannen, møter de ansatte politifolkene som risikerte livet for å redde dem og beskrive sin desparasjon: «Det var ingenting vi kunne gjøre»

For de 150 sykehuspasientene og de ansatte som så flammene som nærmet seg, virket alt tapt. De skogkledde omgivelsene til den psykiatriske institusjo-

nen i åsene utenfor Jerusalem, er vanligvis et rolig tilfluktsted fra omverdenen, men hadde nå blitt en kiste. Med mindre redningsstyrker på en eller annen måte fant en vei gjennom de ruvende flammene utenfor, ville snart alle være døde.

«Ingen ord kan virkelig beskrive katastrofen og krigen vi faktisk var i», forteller den sykehusansatte Amira Ibrahim. «Alt vi kunne gjøre i det øyeblikket var å løfte våre hender mot himmelen å si: »Gud, redd oss». Det var ingenting vi kunne gjøre.»

Mens noen ringte sine kjære for å si et siste farvel, gjorde andre det lille de kunne for å prøve

og holde flammene borte og å opprettholde ro blant pasientene.

Luftredningstyrker som prøvde å nå dem, slet med å navigere i det kuperte terrenget gjennom røyken. Folk sa: »Vi skal si farvel.» Vi sto sammen og sa at nå var det over, sier Anat Revach, en annen medarbeider. Da vi så et enten brenner vi opp her eller så tar flammene oss ute på veien- kom telefonsamtalen: «Vi evakuerer.»

Den endelige redningen av sykehusets pasienter og ansatte kom fra fire politibetjenter som risikerte livet sitt for å nå bakketoppen og få gruppen i sikkerhet. Dette var fortsatt friskt i minnene til dem som hadde vært der, da de var

Over: Eitanim før brannen.
Til venstre: Bilder viser hvordan Eitanim er blitt beskyttet fra en av de største brannene i Israels historie.

blitt gjenforent noen dager senere og kunne fortelle om opplevelsene sine til nyhetene i Israels Kanal 13. De forteller om den opprivende situasjonen de befant seg i søndag kveld, i de tidligere stadiene av de som skulle bli en av Israels største skogbranner noensinne.

Der fire politibetjentene som deltok i redningsaksjonen, vil få æresmedaljer fra politimester Kobi Shabtai. Disse fire offiserene er: kommandør Kobi Yaakobi, sjefsoverbetjent Dvir Tamim, kommandør Ronen Ovadia og overbetjent Munir Bader.

«Jeg vil ikke glemme det øyeblikket da jeg kom inn og hun løp til meg, og vi så hverandre i øynene, og det var som om jeg fortalte henne, det vil gå bra fra nå av. Det var uten ord,» sa Yaakobi, en av de fire politibetjentene, da han fortalte om møtet med en av de sykehusansatte.

«Jeg så ansatte ringe familiene sine for å ta et siste farvel, fordi de så Carmel-katastrofen foran øynene sine,» sier sykehusansatt Shoshana Abramov.

I Carmel-brannen ble en vei en dødsfelle for 37 fengselstjenestekadetter i en buss som ikke kunne gjøre en u-sving i tide. Bussjåføren døde også i hendelsen, sammen med tre brannmenn og tre politibetjenter som forsøkte å redde den fangede bussen.

Et dronebilde viser at sykehusområdet er det eneste stedet i hele området som ikke er brent, og viser igjen hvor nære det var å bli en stor tragedie, som kunne ha overgått Carmel-katastrofen.

«Tenk deg at du er inne i en sirkel og det brenner rundt omkring, og det kommer nærmere og nærmere, du hører helekofterne og du vet at de ikke kan lande. Du kan høre i kommunikasjonssnettverket at bussene står nede i bakken og kan ikke kjøre opp,» sa Abramov.

Sykehusansatte Adnan Barhoum fortalte Kanal 13, at etter å ha eskortert grupper av pasienter, hjalp han en annen lege med å holde flammene borte da både sønnen og kona ringte ham. «Jeg hadde ikke til til å svare dem, jeg var opptatt,» sa han.

De ansatte forteller at alle pasientene var samlet utenfor og begynte å bevege seg sammen i henhold til den skiftende vinden for å unngå røyk og varme. Personalet fikk pasientene til å rope ut navnene sine for å holde dem opptatt og føle at noe ble gjort.

Tidligere denne uken sa Yaakobi at han måtte ta raske avgjørelser- noen som gikk imot den offisielle ordren, for å få sykehusets ansatte og pasienter i sikkerhet.

– Jeg så en stor flamme her, og vi tenkte på hvordan vi skulle komme opp dit, sa Yaakobi til Kanal 13, ved siden av en vei som fører opp bakken til sykehuset.

Yaakobi tok til slutt beslutningen om å gå inn i den tette røyken med sine ansatte, i stedet for å vente på en buss som skulle prøve å nå sykehuset for å frakte dem ut. Sjåføren forsøkte å navigere i røyken og flammene til tross for at han kunne se bare en halv meter foran seg.

»Brannen vil nå folket om ett minutt. Vi må alt raskt,» fortalte han de andre offiserene gjennom et politiskommunikasjonsnettverk. »Jeg får dem ut i biler, jeg venter ikke på noen buss»

Yaakobi sa at det var mange skremte sykehuspasienter som var stivnet av frykt, og at noen aktivt protesterte mot å kjøre bort i biler av folk de ikke kjente eller stolte på.

«Da de kom, tok hele evakueringen mindre enn fem minutter,» sa Abramov, en annen ansatt ved Eitanim. – Utrolig å forstå, det var 150 personer. Alle ga alt... Dette er det israelske folket, jeg blir tom for ord.

Tamim sa at da han og de andre offiserene kom inn på sykehusområdet, var det ild og røyk rundt dem. De gikk raskt gjennom sykehuset og brøt opp dør etter dør for å sikre at ingen ble etterlatt.

Politisjefen beordret gjentatte ganger ham og de andre om å dra umiddelbart, i frykt for at flammene skulle brenne ned hele sykehuset. »Jeg ba ham om et øyeblikk eller to til før jeg kom ut, men da han sa; »Dvir, du har ikke lenger det øyeblikket, da forsto jeg at jeg ikke hadde det øyeblikket.»

Til slutt endte brann - slukkingsarbeidet og et vegetasjonsfritt område rundt leiren opp med å redde sykehuset fra å brenne, og det forble stort sett uskadd.

Da brannen var slukket, hadde den enorme skogbrannen konsumert rundt 25 000 dunams (6 200 dekar) skog utenfor Jerusalem.

Over 2000 mennesker ble tvunget til å flykte fra flammene. Noen beboere i området mistet sine hjem, andre sitt livsverk.

Brannen var en av de største i landets historie, og overgikk det som hittil hadde vært det største i Jerusalem-området, i 1995. Det ble brent ned store grønne skogsområder som inkluderer elskede turstier og nasjonalparker, inkludert Sataf-stedet og Har Hatayasim.

Jubilanter

50 år

□ Glenn Iversen
15.10

□ Tehvaniranchana
Alagaratnam
29.12

60 år

□ Per Erik Madsen
08.10

□ Marianne Beate Nesse
10.12

70 år

□ Ellinor R, Kalberg Auli
05.12

□ Thevaranjitham Jeeva
21.12

75 år

□ Reidun Saga
27.10

□ Kai Øistein Karlsen
29.11

□ Svein Hammerstrøm
15.12

□ Lise Kristoffersen
19.12

85 år

□ Anne Grete Hauan
11.10

□ Aase Mona Sæther
25.11
□ Astrid Lundeborg
21.12

Takk

□ Hjertelig takk

til menigheten for den fine blomsten jeg fikk i anledning min 70-års dag.

*Mange hilsen
Åge Gjeldsvik*

□ Hjertelig takk

for de skønne blomstene jeg fikk av menigheten til min 70-års dag.

Takk også til alle som gledet med med besøk, gaver og varme hilsener. Er glad for å tilhøre en så god menighet. Gud velsigne dere alle.

*Kjærlig hilsen
Aud Årnes*

□ Hjertelig takk nydelige blomster og mange varme hilsen og gaver som jeg

fikk av menigheten til min 75års-dag.

Gud velsigne dere alle.

*Varmeste hilsen
Ernst Knudsen*

□ Jeg takker så hjertelig for blomster, tekstmelding og all oppmerksomhet i anledning min 80 årsdag.

*De varmeste hilsen
Kari Wiik*

□ Hjertelig takk for fin blomst jeg fikk til min 70-års dag. Takk også for alle hilsninger jeg fikk, og for koselig treff med Bjørg Snefrid, Unni og Aud. Takk også for blomster jeg fikk ved sykdom.

*Mange hilsen
Mona Myhre*

Gi god plass til troen, og la den vokse

Jesus sier i sin yppersteprestelige bønn til sine disipler i en spesiell situasjon, at hjertet ikke skal bli grepet av angst. Kan hjertet være rolig, og freden fortsatt være i tankene under slike omslendigheter?

Han visste selv hva som kom, Getsemane og

Golgata, og så oppstandelsen og himmelfarten.

Jesus er mest opptatt av å trøste sine disipler. For en kjærlighet han viste til sine disipler, helt til det siste. Han er fortsatt den samme, Jesus ser oss.

Han kan og vil møte oss akkurat der vi er i livet.

Han kjenner alle våre hjertets tankers naturlige tilbøyeligheter. Han vet om all uro, smerte og angst som tilriver seg plass, og Han vet om hva vi trenger aller mest her i livet; Et rolig hjerte og et fredfullt sinn.

Han sier Han kan gi oss det. Han kan gi oss Guds egen fred i hjertet. Det får vi ved å ta imot Jesus, tro på Jesus, ha tillit til Han og ha en relasjon med Jesus og kjenne Han.

Jesus er sann Gud, likesom Faderen er ett. Gud er ikke langt borte fra oss, Han har kommet nær til oss, og Han har vist oss hvem han er.

Vi møter Han klart og tydelig i Det Nye Testamentet.

Den beste hjelpen mot uro i tankene er å ta til seg Guds Ord, det trøster.

I Salme 94:19 står det:

– Når mine urolige tanker blir mange i mitt hjerte, da fryder din trøst min sjel. Herrens trøst blir til glede for meg. Det er en som har sagt: «Frykt og tro kan ikke bo i samme hus. Når den ene flytter inn, flytter den andre ut.» Gi god plass til troen, la den vokse og trives, så flytter frykten ut. En annen har sagt: «Gi næring til troen, så vil frykten sulte i hjel.»

Kast ikke bort anledninger til å møte Gud gjennom Bibelen, kristent fellesskap og forkynnelse.

Vi skal slippe å uroe oss for fremtiden, stol på Gud, stol på Jesus.

Regn med et liv i evigheten som blir ufattelig fint.

Tone Brinch

Fortsettelse fra s. 4
«Et seirende liv med Jesus»

nom ørkenen og inn i Kanans land ser vi at de hadde mange nederlag og tabber, men Gud var med dem likevel. Han er en trofast Herre som også vi i dag kan ta vår tilflukt til i alle situasjoner. De hadde nederlag og tabber, det har

Under: Synnøver Rahm deltok med sang.

vi også.

Eiendomsfolk

Røine understreket at vi kan feile på mange måter, men Gud forkaster oss ikke. På grunn av Jesu forsoningsverk, og når vil gir våre liv til Ham, kan vi få leve et liv i frihet, til tross for nederlag som kan skje med oss.

– På grunn av Jesu forsoningsverk på Golgata, har Han frigjort oss fra syndens lenker og bånd. Han gjort oss til sitt eget eiendomsfolk, og vi kan få lov til å leve et liv i seier. Vi skal ikke bare leve på nederlagssiden, men Han leder oss, styrker oss og

hjelper oss når trengselen kommer, sa Røine.

– De gangene da Israel vant seier mot fiendehærene, var det Gud som sto bak. Herren ga seier, og det gjør Han også i våre liv. Han hjelper deg og meg til å leve et seirende kristenliv, sa han.

Røine kommenterte mennesket som et Guds enestående skaperverk, et verk som Gud har fredstanker med.
– Guds skapte oss for at han ville velsigne oss. Han forløste oss fra syndens lenker og bånd, og ønsker å lede videre i livet vårt, men vi må slippe det gamle liv, sa Finn Røyne.

Rikdom i Gud

Gunnveig Færøy Knudsen som ledet møtet, og innledet med Guds Ord.

Under: Gunnveig Færøy Knudsen ledet møtet.

Hun belyste rikdommen som vi har i Gud.

– Når vi synger så er det sanger som er gjennomlevd, opplevd at Guds løfter holder. Hans løfter om sin trofasthet står fast for deg og meg.

– Vi synger en sang. «Å Jesus åpne du mitt øye, så jeg får se hvor rik jeg er.» Vi er rike, men det er ikke materiell rikdom det er snakk om, men vi kan få være rike i Gud. Det er den største rikdom, sa hun.

La Guds sak få fremgang GJENNOM ARVEN DIN

En dag vil vi forlate jorden, og vi må fordele alle våre verdier til andre. Alt i form av eiendom, bosted og innbo vil bli overlatt til arvtagere.

Det har vært til stor glede og nytte i livet på jorden, men nå vil det ikke lenger ha noen verdi for oss.

Uten avtalt arvtager tilfaller arven staten

☐ Er du i tvil om hvem som vil arve deg?

☐ Vi kan være behjelpelige med råd og veiledning.

Som en dråpe med FORNYELSENS KRAFT

**La arven din bli til
velsignelse for Guds
sak.**

Hvis du ikke allerede har slekt eller venner som skal overta arven, hvorfor ikke la det gå til menigheten?

Kontakt oss:
**Evangeliesalen
Berøa**

Tlf. 22 20 53 42

Troen på Jesus

«Jeg er jøde, men jeg er trollbundet av nasareerens lysende figur. Jesus er for kolossal til å beskrives av de som lever med penn i hånd, samme hvor kunstferdige de er.

Intet menneske kan avvise kristendommen med vittigheter. Ingen kan lese evangeliet uten å føle at Jesus er nær. Hans person lever i hver ord.»

Slik beskriver Albert Einstein sitt nære forhold til Jesus. En av verdens fremste vitenskapsmann og "tenker"

Returadresse: Evangeliesalen Berøa Menighetsblad,
Postboks 179 Sentrum 0102 Oslo
Ettersendes ikke ved varig adresseendring, men sendes tilbake til avsenderen med opplysning om den nye adressen.

«Kristus for meg er blitt livet»

Kristus for meg er blitt livet, verden har mistet sin glans.
Sinnnet er vendt mot Guds himmel, der venter seierens krans.
Ånden er grepet av lengsel, etter den himmelske stad.
Jesus skal komme i skyen, bruden skal samles så glad.

Kor: Nå er vel tiden snart inne, da dette under skal skje.
Noen blir borte fra jorden, de Jesus, Guds Sønn, får se!

Uroen vokser i verden, folkene bruser på jord.
Antikrist-ånden kan merkes, troens forvirring er stor.
Konger og troner blir styrtet, maktene skjelver som løv.
Stenen mot gullbildet kastes, Rikene knuses til støv.

Herlige dag når Han kommer, men det blir mørkt på vår jord.
Spredte Guds barn er da samlet, gjemt i Guds hytte vi bor.
Jubel og lovsang skal høres, alt er så skjønt i Guds stad,
Frelsen har nådd til sin høyde, Å, hvilket brusende kvad!

Severin Larsen

SANGER VI MINNES OG SETTER PRIS PÅ

